

PERIÒDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

Y 10 CENTAUS PAPER EN L' ISLA DE CUBA.

NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

PREU DE SUSCRIPCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20.—BARCELONA.

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.—Cubi y Puerto-Rico, 16.—Estranger 18.

II.

¿Se 'n recordan? L' altre dia vaig ferlos coneixe la Tuyetas de Torredembarra: avuy los presento en Climent, natural d' Arenys, patria de las atmetllas.

Tal vegada vostés dirán que 'ls faig coneixe massa gent; pero ¡que diable! sempre es bo tenir coneguts. Qui sab encara de qui 'ns hem de valdre en aquest món! ¡La sort dona tantas voltas!

Pues altrament, en Climentet era un xicot molt gamarús, un tros de pa, un ensa dit y fet. Mirinsel y judiquin vostés mateixos.

En Climent —parlo de quan era jove— no tenia afició a res. No li agradava jugar, no pensava en anar bonich, no rondava mossas; en fi, tenia lo que 's diu los desitjos completament endormiscats. Sols una cosa 'l cautivava: los diners. ¡Ah! Això si que no ho dissimulava gens. Per tenir diners hauria fet qualsevol barbaritat. Y á fe que tocant á barbaritats, no hu dup-tin, en Climent era prou bárbaro per ferne de grossas.

Vet' aquí que un dia, es á dir, no un dia, una nit, en Climentet va entrar á casa seva tot mal humorat. Acabava de despedirse d' un company que 's disposava á marxar á América dintre un breu plasso.

¡América! ¡La terra del or y de la plata! ¡Lo país abont cada dos passos se trova una moneda de cinch duros y cada quatre un' unsal!

¿Qué farás, Climent? se deya 'l xicot revolcantse per la márfaga. Si aquest hi va, per qué no hi has d' anar tú? ¡Tants diners que hi ha! ¡Tants que 'n podrias tenir si hi anessis!

Dèu nos en guard' quan un tonto 's fica una idea á la clepsa.

Lo resultat d' aquestas caborias va ser que l' home, engrescat hasta 'l cap de munt, va manegarho de manera que 'l barco que embarcava al company, va embarcarlo á n' ell.

Endavant: ja 'l tenim á Cuba, instalat darrera 'l taulell de una pulperia. Per supuesto, qu' está una mica desfigurat.

Lo cárrech que desempenya l' ha obligat á introduhir certas modificacions en lo seu trajo antich.

Ab aquesta americaneta y aquets pantalons de dril, en Climent se passa tot lo sant dia venent *medios* d' arrós y tallant trossos de *tasajo*.

Paulatinament, l' un mes d' un duro, l' altre mes de dos, l' amo del bordegás va anarli augmentant lo salari; perque la veritat es que 'l minyò, ab tot y ser blanch, treballava com un negre, y de las vintiquatre horas del dia ne passava vinticinch al peu del mostrador.

Al cap de dos anys ja tenia mil *pesus*. ¡Mil duros, un home com en Climent, que per un xavo hauria fet la figuereta dalt d' una elzavara!

Veyentse ja seus tants dineros, lo natural de 'n Climent va cambiar d' un modo notable. 'S donava certa importancia, li comensava á agradar anar bonich y hasta ¡esgarrifinsel s' atrevia á tirar piropos á las noyas més ó ménos *prietecitas* que freqüentavan la tenda. Y tant va ser aixis, que al últim se va enamorar.

L' amor es un camállich terrible: ¡si 'n tè de forsa! Converteix al sabi en tonto, al tonto en sabi, al valent en cobart, al avaro en pródich. A n' en Climent va convertirlo en això:

Vejin si d' un home que fa aquesta fatxa se 'n pot esperar gran cosa.

Un pollo de punta, sense fallarli res.

Festejant la seva mulata y arreconant doblas de quatre, van passar anys, y anys, y anys.

Y 'l dependent va tornar-se amo, y 'ls mil pesos van pujar a deu mil y 'ls cabells negres de 'n Climent van comensar a blanquejar-se.

Un dia—tots los tontos tenen sort,—compra un bitllet y, naturalment treu la primera.

—La primera? va dirse l' americano d' Arens. Pues are vindrà la segona.—

Y la segona va ser vendres l' establiment y tornar-sen cap a Espanya, emportantsen una borrratxada de diners y un negret per mostra.

Quan va desembarcar tothom se 'l mirava. Y 's compren perfectament

Calculin si aquest personatge no es digne de ser mirat.

Pero don Climenta no va ferne cas; y jo hauria fet lo mateix.

—Lo gran que,—pensava ell,—serà viure bè y tractarse com un príncep.—

¡Ey, com un príncep ab quartos, perque també hi ha prínceps tronats!

En efecte, va ferho aixís: com que l' or no coneix impossibles, al cap de dos mesos de ser a Barcelona, don Climenta havia comprat una casa al ensanxe, tenia un primer pis magníficament amoblat, fumava vegueros de cal ample y 's passejava per carrers y plassas mudat d' aquesta manera:

Ara vostés agafin la Tuyetas, compárinla ab en Climent y de segur dirán com jo dich:

—Lo diner ho logra tot; menos cambiar la fatxa y la fatxada de la persona: convertir a un home en senyor es més difícil de lo que sembla.

FANTÁSTICH.

DE AQUÍ D' ALLÁ.

Una pregunta:

¿Quantas multas s' han cobrat fins are, de blasfemos que hajan infringit lo célebre bando del gobernador, Sr. Solesio?

Que jo sábiga, ni una.

¿Se déu aixó a haver desaparecut lo vici de la blasfemia? ¿S' ha perdut la rassa dels renegaires? ¿Ha fet més efecte un bando ridícul y 'l temor de pagar una multa de una a cinch pessetas, que las sábias ensenyansas de la doctrina cristiana y 'l temor de condemnarse per tota una eternitat a las flamas eternas del infern?

Res d' aixó: avuy se renega lo mateix que ahir: la costum de intercalar la conversa ab certas frases energicas subsisteix com sempre y no hi ha perill que desaparezca, mentres la educació no puleixi als homes ab lo paper de vidre de la cultura.

Aixó no podrá may ferho cap autoritat ab los seus bandos, ni cap polisson ab la seva vigilancia... Ha de ferho 'l pare de familia, ha de ferho 'l mestre d' estudi, ha de ferho la societat mateixa, mirant al mal parlat ab lo mateix desvío ab que mira al home que no 's renta la cara y que dú 'l vestit tot plé de solfas.

L' únich que poden fer las autoritats per evitar la blasfemia, no es tant castigarla, com no donar molius perque 'ls governats reneguin.

Comensi per administrar bè 'ls interessos del país: no fassi tractats de comers sense solta, ni volta; vigili perque la producció no s' arruini: cuidi de que hi haji feyna: no carregui las contribucions: no exigeixi impossibles al contribuyent... y sobre tot y principalment, vengui bon tabaco.

Posin un puro bó als llabis del carreter més frés-tech, y jo 'ls juro que al paladejar l' aroma del tabaco y al veure la blancor de la cendra no 's recordará de dir cap mala paraula, encare que las mulas se li adormin.

Agafin en cambi una tagarnina mortífera, amargant y dura, una tagarnina d' aquellas que en mitj de tot jo 'm permetre dirne *compassivas*, per la rahó de que, temerosas d' envenenar al fumador, sembla que 's fan de pencas y no tiran: agafin una tagarnina pel istil, pósinla als llabis del home més distingit, y de fixo que no podrá contenirse... La nicotina li irritará la llengua y 'l carácter, y 'l que menos, quan la reboti per terra, ho farà acompanyantla de un parell ó tres de renechs, de aquells que, segons lo bando, costan cinch pessetas.

Suposo que haurán llegit plens d' interés la ressenya publicada per alguns periódichs locals, donant compte de la captura de un dels presunts autors del assassinat del infelís Azemar, cobrador del banch, crim que va tenir lo privilegi d' omplir d' indignació y de horror als vehins de Barcelona.

Primer la *Renaixensa* y després algún altre periódich han publicat una ressenya plena de detalls, que proban que la vida y 'l mon son un teixit de contrastos.

Sempre lo sublim al costat de lo ridícul; la comedia darrera de la tragedia.

Conech al Aleu de quan era comandant del batalló de l' Estrella y més federal que 'n Pi y Margall; lo conech de quan estava detingut a la Canonja, *per no haver pres part*, com devia, en la insurrecció republicana de 1869; lo conech també de quan, sent jefe de policia del primer govern de la restauració, va durnos presos a las Magdalenas, pel delict de treballar en las eleccions, votant la candidatura de 'n Castelar.... Per lo tant puch ben dir que estich enterat de casi tota la seva vida y miracles, y de la seva gloriosa transformació que va valerli l' honor de agafar als que havian sigut los seus correligionaris, y per lo mateix puch dir fins a cert punt que jo sè tant com puga saberlas qualsevol altre, las bromas que gasta.

En la ressenya dels periódichs se 'l véu pintat de una manera original, corrent en busca de la pista dels autors del crim del carrer de Moncada; sortint de Barcelona y anantse'n a Tortosa, a Valencia, a Lleyda; corrent de la Seca a la Meca, aquí vestit de marxant, allá disfressat de borrratxo: arribant a Tarrega a tall de jugador, ensarronant al tartaner y fentlo cantar fins a descubrir las petjadas de un tal Payella, anant a trobar a aquest perque ell y 'ls companys d' ell, que deuben ser una colla de tremendos, l' omplissen de garrotadas, fins al punt d' escaparse de morir, per ser un home fort y sapat, que no cau a terra, ni pert lo senderi per garrotada més ó menos.

Aixó si, en Payella es pres: ó en altres termes en Payella es a la payella.

¿Será ell l' autor del horrible assassinat? No vull afirmarho, ni negarho; ni presumirho, ni deixarho de presumir: aixó toca als tribunals, no al periodista.

Lo que pot fer lo periodista y lo que fem nosaltres es consignar la manera originalissima de anar a fer una captura que tè l' ex-comandant de l' Estrella.

¿Hi havia més que pendre informes y avisar a una parella de civils, per apoderarse de 'n Payella?

Las aventuras del Aleu, francament, tenen tant poca sustancia com l' argument de certs dramas catalans que 's posan al teatro *Romea*... Escenas inmotivadas, situacions falsas, mi-teris que no s' explican, medis que no s' usan, cop d' efecte *que te crió*, y

—El autor!... El autor!... ¡Que salga el autor!...

Madrid y Barcelona... Scila y Caribdis.

Regularment lo que fem aquí, allá no 'ls agrada, y nosaltres los paguem ab la mateixa moneda.

Sobre tot en materias de teatros.

Los madrilenyos havian posat al tenor Anton als núvols. En concepte dels periódichs de Madrid, aquest artista era una preciositat. Fins are teniam un *duo* de tenors, en Gayarre y en Massini; de aquí en avant anavam a tenirne un terceto ab l' Anton ¡L' Anton!... ¡Oh, l' Anton!

—Que vinga l' Anton, va dir en Bernis, y l' Anton va venir, y va debatar diumenje ab lo *Trovador*... y 'l públich de Barcelona no va estar d' acort, ni poch ni molt ab lo públich de Madrid.

No dirém nosaltres que siga dolent; Déu nos re guard; ni menos dirém que meresqués l' acullida tant poch simpática que va dispensarli 'l públich... Es una mitjanía, tè una véu per l' istil de la que tenia en Prats en los seus bons temps, li falta encare molt estudi, mo't art, molt *despejo*... Es un principiant que promet fer més de lo que fa; pero no tant com pretenen los madrilenyos.

Es més, sense 'ls bombos de Madrid hauria passat millor de lo que ha passat ab los tals bombos. La gloria del públich de Barcelona, consisteix, fins a cert punt, en poder dir:—«A mi no me la pegas.»

Y no se la deixa pegar.

Per lo tant, vesten Anton, que 'l que 's queda ja 's compon.

Las carreras de caballs prometen ser molt notables. Vindrán molts caballs de Madrid y molts caballers, es a dir: molta aristocracia, molta *ayga-lifa*.

Al hipódromo fins fan obras y l' engrandeixen.

Y a propósit, en l' última carrera de las celebradas a Madrid va haberhi un *match*, es a dir, un desafio, entre 'ls caballs *Orion* de las caballerissas reals y *Lilas* del conde Benalua.

«Ganó este último» diuhen los periódichs.

Es de créure per lo tant qu' en Cánovas estará desesperat, al veure que fins los caballs se li tornan coalicionistas.

P. DEL O.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Decididament, la Pasqua es una artista de cap de brot. Hi ha que véurela en la ópera *Capuleti e Montecchi*, que ab tot y ser una antigualla, y a més de aixó una de las més fluixas de 'n Bellini, cobra gran reals, interpretada per ella. En l' acte últim que no es de 'n Bellini sinó de 'n Baccaj, y que tè una mica més de intenció dramática que 'ls que 'l precedeixen, es ahont hi ha que veure a la Pasqua, especialment a l' hora de la mort. Alló es morir en tota regla. Jo crech que fins lo mateix Maurel —y aixó qu' en aquestas cosas ell n' es mestre— se hi encantaría.

La Torressella la segunda molt bè, tant que fins pert aquella fredor que sempre se li nota. Jo ja ho veig, ab un Romeo com la Pasqua 's necessitaria tenir un cor de glás, per no enardirse.

Del debut del Anton, ja 'n parla 'l mèu company P. del O. en l' article *D' aquí d' allá*. Jo sols anyadiré que la Pasqua vá fer una bruixa celestial, y que 'l baritono Rovirato ha fet reals progressos que 'l públich li recompensa ab sos aplausos. Respecte a la Mantilla 's troba en lo mateix cas que l' Anton: lo *Trovador* no es pás lo que més s' acomoda a la seva véu, ni al seu istil de cantar.

Al *Principal* s' ha estrenat una obra de 'n Miquel Echegaray, titulada: *Sin solucion*. Verdaderament, no tè solució, a lo menos dramática, la situació de la dona casada que 's veu abandonada de un marit canalla, y qu' es prou honrada per no admetre galanteigs de un tercer; y per lo mateix que no tè solució, no havia d' escriure aquesta obra 'n Miquel Echegaray. Un drama sense desenllas es com una piràmide truncada, l' hi falta 'l remate. Y 'l desenllas de *Sin solucion* no es més que un *quiebro*. L' autor serviría per torero.

De totas maneras l' obra tè un acte primer bonich y un acte tercer abundant... En quan al acte segon recorda una mica massa 'l primer de la *Fernanda*. Ademès lo tipo de marit no es prou canalla, y 'l del ranxo de aquest poch agradable, per cautivar y encegar a un home, fins al extrém de ferli olvidar lo deber y la felicitat.

En cambi la part literaria aventatja a totas las obras que coneixém del mateix autor: la versificació corra fácil y expontánea y está nutrida de pensaments. En l' execució van distingirshi la Mendoza Tenorio y la nena que fá 'l paper de Victoria; en Mario y en Cepillo.

La pessa *Pension de demoiselles* es una guassa insignificant, per l' istil de *El novio de Doña Inés*. Lo públich hi riu.

A *Romea* s' ha posat un arreglo de un drama francés fet pel Sr. Feliu y Codina.

L' assumpto no es altre que 'l del *Romeo y Julieta*, a la moda del dia: tè escenas interessants, principal-

ment la del final del acte segon; pero es ressent de monotonia y 'l llenguatge es languit y descuidat. En l'execució hi están molt bè en Fontova, en Bonaplata, l' Isern y en Virgili. La Parrenyo bè en l' acte primer; pero en lo tercer, quan no ha de dir res se distreu. La Mirambell fá un paper insignificant; pero se 'n surt com una bona característica qu' es.

Al Circo eqüestre continuan las novedats. A més del home que ho fá tot ab los péus, s' ha presentat lo major Burk que 's distingeix per lo bè que maneja las armas y s' anuncia la próxima aparició de las floretistas de Viena. Unas donas que ab floret y sense floret fan sempre blanco al mitj del cor.

N. N. N.

DEL NATURAL.

A la dama aristocrática reclinada indolentment en silló l' hi diu la gent: —qu' es graciosa!— iqu' es simpática!— Y á la dona reclinada igualment en la cadira, l' hi diu la gent que la mira: —¡quin posat!— ¡qu' es descarada!—

Al que fortuna ha adquirit corrents y ab modo ilegal l' hi diu la gent molt formal: —¡qu' espavilat!— ¡qu' aixerit!— Y al que d' honorades fent us queda pobre, puig no roba, l' hi diu la gent quan lo troba: —¡qu' es tonto!— ¡qu' es gamarús!—

Al que gasta tant y quant en trajes y al sastre déu, l' hi diu la gent quan lo véu: —¡qu' es guapo!— ¡qu' es elegant!— Y al que sols té un traje ó dos perque no 'n pot tenir més l' hi diu la gent al revés: —¡qu' es cuqui!— ¡qu' es fastigós!—

Al que poch treballant viu fent veure que molt treballa l' hi diu la gent (y no falla): —¡qu' incansable!— ¡qu' es actiu!— Y al que may no cessa pas de treballá y no ho fá veure l' hi diu la gent (y 's pot creure): —¡qu' es nyonya!— ¡qu' es gandulás!—

Al que ab cumpliments se pert fingint sempre lo contrari, l' hi diu la gent al tractarhi: —¡qu' es ff y galant!— ¡qu' es complert!— Y al que ab tot y ser tractable sens cumpliments no fingeix l' hi diu la gent que 'l coneix: —¡qu' es rudó!— ¡qu' es insociable!

Aixis va 'l mon aquest qu' es massa ximple per essencia: sols governa l' apariencia; sols l' apariencia y... res més.

PEPET DEL CARRIL.

ESQUELLOTS.

Los mateixos periódichs que van donar compte de las hassanyas del Aleu, ab motiu de la captura del anometat Payella, diuhén are que 'l tal Payella resulta ignocent del crim del carrer de Moncada.

De manera que tota aquella historia, y de tots aquells detalls misteriosos y de tot aquell soroll y rebombori 'n queda sols alguna cosa més que de la fábula del mons parturiens.

Del mons parturiens va sortirne una rata. De la captura de 'n Payella n' ha sortit una rata... y una pallissa.

Per las vinyas de molts comarcas s' está propagant la malaltia de nova invenció coneguda per Midlew.

Malaltia que segons diuhén los intelijents es deguda á l' excés de humitat, tal com per l' excés de sequedat y per la falta de pluhas se produheix la filoxera.

—Tot conspira contra nosaltres, deya un borrarxo qu' es molt devot.

—No me 'n parli, responia un capellá, que si aixó continua, aviat haurém de dir la missa ab aixarop.

Lo que poso á continuació no es mèu; es de un periódich de Madrid:

«Lo corp se diu Ramonet, y la sèva ex-majordona Pepeta.

«Cansada de demanarli quinze anys de soldada que li devia, per serveys de totes classes, va trobarlo al mitj del carrer, va tirárseli á sobre, la teula va voleyar en l' ayre, y van caure tots dos agarbonats en mistica barreja.

»Y quedaren profanats en un instant los dolsos recorts de las passadas alegrias, las hermosas expansions de las nits de hivern, l' encantadora xarrameca de la llar parroquidèrmica, los...

«¡Ah, temps, temps, y quinas mudansas portas, y quantas ilusions esborras y que de carinyos matas!»

A ca 'l sastre.
—Que siga l' enhorabona... diu lo sastre.
—No hi ha de qué, respon lo parroquiá.
—Bueno, y donchs ¡qué li farem? ¡Un traje?
—No, ab uns pantalons ne tinch prou... Pero cuidado, no me 'ls fassi curts com l' altra vegada.
Al sastre li vé tal passió de riure que li cau la mida de las mans.

Lo Dr. D. J. Tutau, fill del ex president de la República, 'ns ha regalat Lo Cólera.
Ey, per xo no s' alarmin: vull dir que 'ns ha regalat un foileto que porta aquest titol y conté la aplaudida memoria que va llegir en una de las sessions del Ateneo.

No 'ns va ser possible assistir á la conferencia que D. Joan Gatell y Lomanya va donar en l' Institut de Foment del Treball nacional, y á la qual dit senyor va tenir l' amabilitat de convidarnos.
Pero 'ns consta que 's tractava de milloras introduhidas en lo gas del alumbrat. Lo gas está vivament alarmat per la competencia que li fa la llum eléctrica.
Lo gas se defensa: are ha fet una coalició ab la nalfalina y altres liquits, ha introduhit modificacions en los metxeros... procura treure més bona llum y més barata... en una paraula, fa tots los impossibles per no tenir de cedir á la forsa avassalladora del seu rival.
Y per are s' aguanta.
Endavant, que qui nit passa, any empeny.

Tinch las millors noticias de l' exposició de Bellas Arts que 's prepara en lo local del Museo Martorell. Casi tots los artistas de aqui, alguns de Madrid, bastants de Roma y de Paris, aixó sí, tots espanyols, han enviat obras notables á la citada exposició.
Estich esperant que s' obri per anarla á veure y felse'n encare que sigan quatre quartos á la ESQUELLA.

Y á propósit.
¿Saben que si algun pintor volgués podria fer un paisatge molt bonich, ab alguns dels elements triunfants en las últimas eleccions municipals?
Mirin que hi ha de tot.
Hi ha un Plá, un Puig, Rius, dos Boscós, un Coll y un Peñasco... Hi ha ademés un Sol qu' enamora.
¿Son aficionats als jardins? Tenen un Mirambell.
¿Son aficionats á las cosas religiosas? Hi ha una Capella.

¿Los hi agradan los bodegons? Tenen una Oliva.
¿S' estimau més las fontadas y 'ls arrossos? Tenen una Font-rodona.
Ja ho veuhén, no hi ha més que combinarho, pintarho, posarho en un march, y á l' exposició, ab un titol, que podria ser:
—Motivos heterogéneos.

Parlan dos de música:
—¿Sabs á mi qu' es lo que m' agrada més de música? Unas malaguenyas ab armónium.
—Douchs á mi, no hi ha res que m' agradi tant com un Stabat Mater, ab acompanyament de panderos y castanyolas.

Las Còrts van aprobant los presupuestos á corracuyta. No sembla sinó que 'ls empaytin.
De aquesta manera passa lo que passa.
L' altre dia va passar ¡qué va passar l' altre dia? Ah sí, va passar una partida extraordinaria de 20,000 duros destinada á contribuir á la construcció de la iglesia de la Almudena de Madrid.
Ab vint mil duros podria construhirse un barri en qualsevol poble de Granada arruinat pèls terremotos. Pero de aixó ningú se 'n cuyda.
Es més cristiá morir-se de gana y al menos tenir una iglesia ahont pugan cautarnos las absoltas.

De l' iglesia de Sant Pau han desaparecut dos coupons, de escás valor.
Lo Correo catalá está horripilat y dona á entendre que 'l rector de aquella iglesia sembla que de un quan temps ensá vé sent victima de alguna conspiració impia tramada contra la sèva persona.
Y encare diu més: diu que la freqüencia ab que 's cometen aquests robos fa teme l' existencia de alguna associació ó secta secreta que sacia la sèva impietat en tenebrosos misteris inspirats en l' odi satánich contra la religió.
Ojo mestissos... mirin que 'l Correu quan s' hi posa, no 's descalsa las espadenyas.

Argument per una novela, y que no obstant seria rigurosament histórica.
Ell havia sigut capellá; pero enamorat d' ella vá penjar los hàbits á la figuera y vá casars'hi.
Vivian en santa pau y armonia, y 'l cel vá donarlos una nena preciosa.
La nena tenia ja catorze anys quan tot de un plegat lo pare desapareix.
¿Ab una altra dona? No. Es positiu que fora de casa sèva no tenia enredos.
¿Ahont es? No se sab.
La mare desconsolada busca, indaga, averigua, y al últim descubreix que 'l seu marit, l' ex-capellá se 'n ha anat á Roma... que tè 'l propósit de ajenollarse als péus del papa, despenjar los hàbits de la figuera, ferse fer la corona, y tornar al seu país ab barrét de teula, disposat á predicar las bonas doctrinas desde la trona, y á absoldre als pecadors desde 'l confessorari.

Pero ¿y la familia? * *
No se'n preocupin. La religió tè medis per arreglarho tot.
—¿Pero y que se'n fá de la mare? preguntarán vostés.
Es molt senzill: se 'n fá una majordona.
—¿Y de la filla?
Una nebodeta.
Y et cum spiritu tuo.

En una tertulia.
Una senyora de certas condicions s' exclama ab un senyor dihentli:
—Caballer, vosté m' ha faltat.
—¿Y aixó?
—Sí senyor, vosté vá dir á un amich séu que jo era una dona del demi-monde.
—Tè rahò, regonech la falta.
—¿La regoneix?
—Sí senyora: jo no tenia cap motiu per dir que vosté era del demi-monde... havia de dir, en tot cas qu' era del mon enter.

QUÈNTOS.

Un jove gras, pletórich va á trobar á un metje d' edat, y li diu:
—Senyor Doctor, me trobo malament; crech que tinch massa sanch, massa juventut.
Lo doctor suspira.
—¿A veure que 'm donará per aixó?
—¿Per la juventut? fa 'l metje: trenta mil duros si 'ls llingües.

Hi prés minyona nova, y al venir, com cada dijous al demati, l' aprenent de la imprenta, en busca del original, diu:
—L' original de la Campana.
Y la minyona, mirant la campaneta de la porta, replica:
—Ay, ay, no m' han dit pas qu' estés espatllada... Al menos no m' han pas avisat.

Van dos amichs á fer una visita á un cert personatge: dels dos individuos l' un se diu Roure, y l' altre Parera.
—¿Qui diré que demana? pregunta 'l criat.
Y en Parera respon:
—Digui que hi ha 'l Sr. Parera y 'l Sr. Roure.
Pero notant que inadvertidament ell mateix se colcava davant del seu acompanyant, rectifica, dihent:
—O vice-versa.
Lo criat, desde la porta del despaig del amo de la casa:
—Hi ha 'l Sr. Parera y 'l Sr. Vice-versa.

—¿No sabs l' Emilia? Acaba de casarse ab en Puig.
—¡Pobre Puig!
—¿Qué vols dir?
—Que no está casat.
—¡Cóm s' entén!... Precisament ahir va celebrarse la boda... Jo vaig assistirhi en persona.
—Insisteixo en lo mateix: ahir no van casarlo... van cassarlo.

A un nen li ensenyavan un dia una estampa que representava l' evangelista Sant Lluch ab lo seu corresponent toro.
—Noy, ¿sabs qui es aquest sant? van preguntarli.
—Prou.
—¿Qui es?
—Sant Lagartijo.

—¡Baixa que t' escalfaré 'ls bigotis! deya un matorros dirigintse á un subjecte que estava abocat á la finestra de casa sèva.

Aquest tenia genit, y cap abaix falta gent.
 L' altre al veure 'l apreta á corre.
 —Vaja home ¿que no vols escalfarme 'ls bigotis?
 ¿Per qué fujes? ¿Ahont es aquella valentia?
 Lo fugitiu, sense pararse respon:
 —M' ha baixat á las camas.

TRENÇA-CAPS.

XARADAS.

I.
 Fa cinch anys que tinch total
 y sabentho 'l senyó *Hu-tres*,
 me va dir:—Jo lo sèu mal
 li curaré ab un no res.
 Y una *dos-tres* ensenyant
 de las curas que tè fetas,
 me diguè ab interés gran:
 —*Tres-dos* lo dit: dos pessetas.
 CIUTADÁ PACO.

II.
 Un que *segona total*,
 y tè molta *tersa-hu*,
 fentf orsas ab en Vidal
 se va fer mal á la *hu*.
 UN GUINDILLA.

ENDAVINALLA.
 Vaig ab cotxe, ab carretó,
 ab lo tren y ab la tranvia:
 de dia faig lo senyó,
 y de nit te faig de guia.
 J. PRATS Y N.

ANAGRAMA.
 La *Total* va regalá
 á la senyoreta *Tot*
 un anell que son nebot
 á París fa poch comprá.
 J. M.ª BERNIS.

CONVERSA.
 —Porter ¿es aquesta casa que hi viu una senyora
 que 's diu...
 —¿Elisa?
 —No, que 's diu... tal com ja li he dit.
 BETAS Y FIL.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7 8.—Nom de home.
 1 2 7 8 2 6 7.— » » »
 4 8 5 6 7 3.— » » dona.
 7 6 4 5 3.— » » »
 5 8 5 1.— » » »
 3 2 3.— » » »
 7 6.—Una beguda.
 4.—Una lletra.

E. BURGAY.

TERS DE SÍLABAS.

... ..

Primera ratlla vertical y h orisontal: un mo-
 ble.—Segona: nom de dona.—Tercera: efecte
 del riure.

ASNEROLF ALKUSPA

GEROGLIFICH.

D
 Z
 :: +
 PAU
 ente
 1000
 l' or.

RUPERTO.

- 4. SINONIMIA.—*Pot.*
- 5. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Florençia.*
- 6. CONVERSA.—*Rosa.*
- 7. ROMBO.—

Q U A
 R U A
 Q U I M A
 A M O
 A

- 8. GEROGLIFICH.—*Ab dos noms iguals se fá un bisbe.*

SPORT.

OBRETA D' ACTUALITAT SOBRE 'LS CABALLS Y LAS CARRERAS

Un elegant tomet de 68 planas, imprés sobre paper satinat.

Preu 4 rals.

Se ven en la llibreria de I. Lopez, Rambla del Mitj, 20, principals lli-
 breries y kioskos.

Barcelona, Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro 21 y 23

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- 1. XARADA 1.ª.—*Pa-ra-u-la.*
- 2. Id. 2.ª.—*Mar-mo-lis-ta.*
- 3. ANAGRAMA.—*Carme-Crema.*

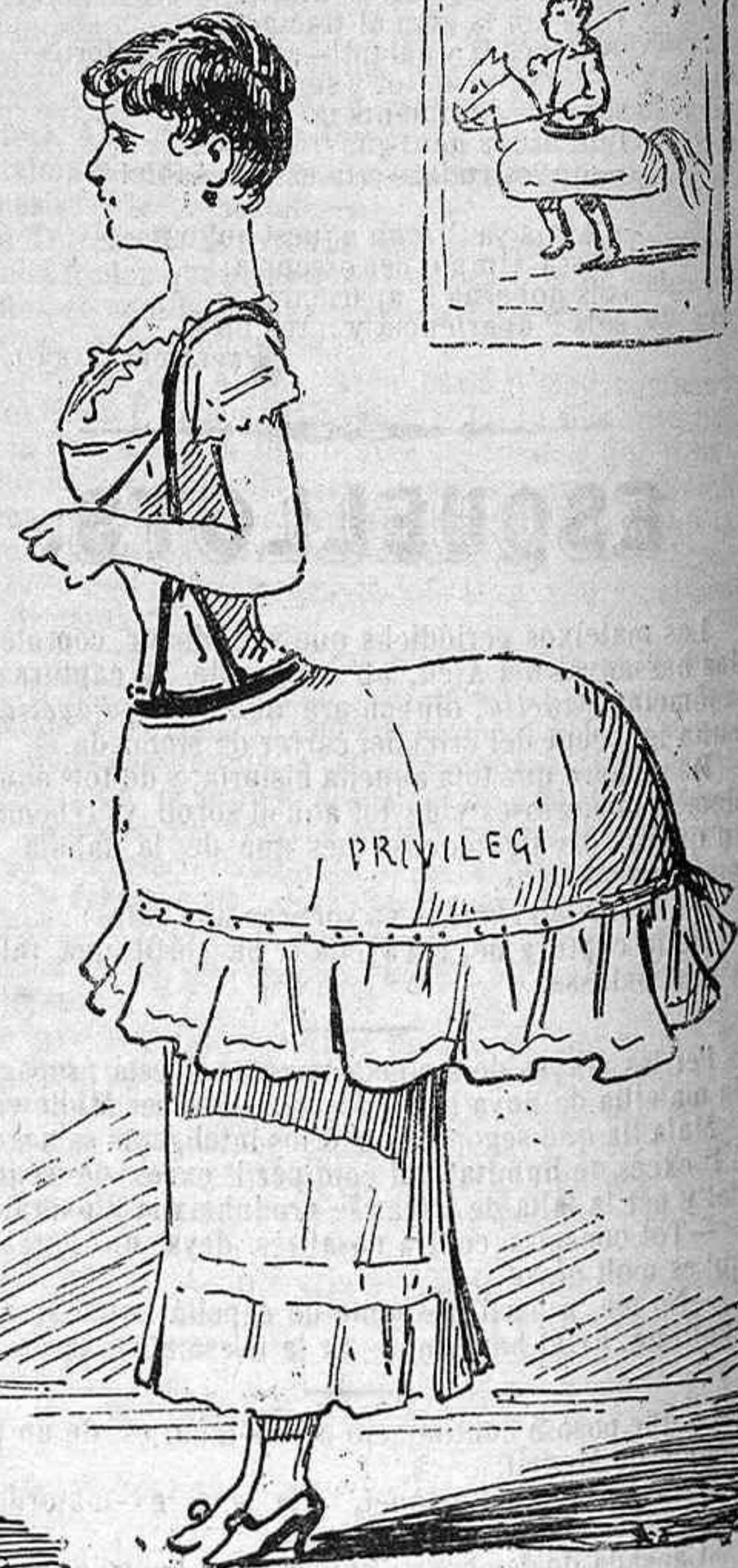
LA MODA.

Aspecte exterior.

Aparato sostenedor.

Aparato que proposa L' ESQUELLA per més
 sensill y llauger, estil caballito.

PRIVILEGI